

Môj najkrajší sen / ... a možno ani nie/

„Bol to ťažký deň, konečne môžem ísť do postele...“ povedal som si. Pretiahol som si kosti a pomaličky zaľahol do mojej červeno čiernej postele. ‘

„Dnes je deň 5110, čo som nemal žiaden sen. Ani jediný raz od svojho narodenia... A doktori mi nevedia povedať prečo.“ Vzdychol som si a v hlave som si povedal, že človek nemôže mať všetko po čom túži. Cítil som, že pomaličky zaspávam. Kvôli môjmu problému som si v hlave ťažko vizualizoval veci, fakt ma to hnevalo, že túto samozrejmosť pre ostatných, ja nemám. Po dvanástich minútach som zaspal...

Otvorím oči, pozriem sa okolo seba a vidím svoju izbu. Všade okolo mňa je tma a vyzerá to tak, že som sa znova zobudil v strede noci. Dám si ruku pod vankúš, vytiahnem mobil, aby som skontroloval čas. Ostré svetlo displeja mi svieti do tváre a ukazuje čas XX: XX. „To je ale divné“, zamrmler si potichu.

Pozriem sa na ruku a zdá sa mi nejaká zvláštna. Je taká... krivá. Je toto sen? NIE, NIE, NIE, určite to NIE JE sen, doktori mi povedali, že sen mať nikdy nebudem! Asi mám len znova halušky. Pomaly sa postavím z postele a pozriem sa von oknom, kde vidím stromy, na ktorých sú zavesené lampáše. Počkať! Les? Lampáše? Stromy!!?? Veď bývam v byte, takéto veci sú na vidieku! A ktorý blázon vôbec dal lampáše na strom? To je ekvivalent voľajakých lúč ako v meste??!!

„Teraz sa fakt bojím, toto MUSÍ byť sen, nikdy som nepočul o niečom takomto, že by sa to stalo.“ Zrazu si všimnem, že v lese niečo pochoduje a veľmi priateľsky to nevyzerá.

„Neviem to rozoznať, musím prezrieť dom, či tu niečo nenájdem, možno sa tu objavili zbrane alebo hocičo, čo mi pomôže, ak to na mňa zaútočí,“ nervózne si mrmler popod nos. Začal som prehľadávať dom. Bol úplne prázdny, všetok nábytok zmizol a jediná miestnosť s vecami bola moja izba. Ako som išiel späť do izby, na chodbe som zbadal jednu jedinú knihu. Vyžarovala žlté svetlo presne tým istým, identickým lampášom, aký som videl vonku na stromoch! Pozbieral som všetky zvyšky odvahy a otvoril som tú knihu. Hltavo som skúmal, čo je v nej napísané. Na moje sklamanie to bola obrázková kniha s názvom- POVIEDKA O TEMNOM LESE A JEHO OCHRANCOCH. Knihu som nevrlo otvoril, mala iba päť strán. Štyri strany boli čisto biele. Bez ničoho. Ako keby tam niečo chýbalo. Vtom začali pribúdať písmená. Začal som čítať.

Na prvej strane bolo napísané : Kde bolo nebolo, v malom lesíku bývali traja šťastní vtáci, ktorí v miere žili a chránili tento les.

Na druhej strane bol tento text: Malý vtáčik potrestal zlých ľudí svojím zobákom. A kto sa odvážil malému vtáčikovi ublížiť, skončil v jeho bruchu.

Jeho srdce sa v temnote nachádza...

Na tretej strane stálo: Dlhý vták vážil hriechy tvorov, ktorí vstúpili do lesa, aby udržal mier. Dlhé vtáčie váhy dokázali zmerať každý hriech a boli spravodlivé a dobré. Jeho srdce sa v zvukoch reťazí nachádza...

Na štvrtej strane som čítal: A veľký vták jeho mnohými očami sledoval celý les, aby vyhľadal Narušiteľov. Oči veľkého vtáka vidia všetko, aj to, čo my nevidíme. Jeho srdce sa v silnom svetle nachádza...

Na piatej strane ma čakalo toto: V chaotických plačoch strachu niekto zakričal: Je to monštrum! Veľké a hrozné monštrum, býva v tom temnom čiernom lese! Utekajte na miesto, kde nie je svetlo, tam rozsah ich oči nevidí!

Zhrozený som prečítal túto obrázkovú knihu a už mi to celé začalo dávať zmysel. Tieto abnormálne kreatúry žijú v tomto lese, ktorý sa nejakou záhadou objavil pred mojím bytom! To znamená, že sa musím dostať preč z lesa. A to tak, aby ma títo vtáci nenašli. Neviem, či je toto sen! Je to príliš reálne, aby to bol sen. Tu ide o môj život! Musím nájsť miesto, kde je tma a tam nájdem východ z tohto prekliateho lesa. Môj byt sa doslova rozpadá a potrebujem odísť a hľadať miesta, kde lampy nesvietia, tam možno nájdem to Srdce.

„Fakt dúfam, že tejto knihe môžem veriť, je to moja jediná možnosť, ako prežiť, takže na výber práve nemám,“ dudral som si popod nos a na čelo mi vystupovali kropaje smrteľného strachu. Zdvihol som knihu zo zeme a zobral ju do ruky- bola o niečo väčšia ako moja dlaň.

Vybehol som z domu a skryl sa za strom, pričom som pozorne sledoval okolie. Počul som buchot, silné kroky a hneď za tým som počul cvengot reťaze. Pozrel som sa lepšie a videl som pod lampou veľké vajíčko, ktoré vydávalo zvuk podobný štrngajúcim retiazkam. Prišiel som k vajcu a tam som to zbadal. Bolo to srdce bielej farby obalené v starých handrách. Vybral som ho z vajíčka. Vtedy tmu pret'al ohromný krik. Kniha v tej chvíli zasvietila a objavila sa **Šiesta strana.**

Na šiestej strane bolo: Hlava pozerajúca sa do kozmu bola zlomená.

A spravodlivosť lesa navždy stratená.

Poskočil som od radosti, že sa mi nejako podarilo vybrať prvé srdce von, tým som otvoril knihu a išiel hľadať miesto s najväčšou temnotou. Po chvíli snorenia som započul zvuk pušky, ako keby niekto strieľal. Hneď za tým sa ozval zvuk vzlykania, o ktorý som sa nezaujímal a išiel som bližšie k temnému miestu. Keď som tam dorazil, ležalo tam malinké červené vajíčko, nad ktorým lietal drobný vtáčik. Bol celý biely s červeným bruškom a zobákom takej istej farby. Opatrne som išiel k vajíčku vtáčika, ktorý ma začal d'obať do hlavy. Oháňal som sa rukami a buchol som doň. Vtedy sa zjavili obrovské ústa, 10 krát väčšie ako celý vtáčik. Boli hneď predo mnou! Vyzeralo to tak, že je to môj koniec a vtáčik ma zožerie.

„POMÓÓOC!!“ vrieskal som. Už sa blížil môj koniec, keď sa zrazu vtáčik otočil a odletel preč za zvukom streľby. Rýchlo som trasúcimi sa prstami vybral červené srdce z vajíčka a videl som, ako vtáčik v strede letu padol na zem. Nabudúce sa riadim podľa knihy, mal som si spomenúť, čo tam bolo napísané na druhej strane.

Kniha zasvietila a objavila sa nová strana. Fascinujúce!

Na siedmej strane stála táto veta: Ústa malého vtáka, ktoré zjedli a potrestali každého, boli konečne uzavreté.

Už mi zostávalo len posledné srdce, ktoré je v mieste silného, koncentrovaného svetla. Potichu som sa plížil okolo smerom k svietiacemu miestu, pričom som sa zo všetkých síl

vyhýbal pohľadu veľkého vtáka. Čím som bol bližšie, tým viac som si všímal niečo nepríjemné. Na zemi boli odhryznuté časti ľudských tiel. Nad nimi viseli ľudia na... váhe??? Nevšímal som si to a išiel som ďalej, predsa som tak blízko, teraz to nevzdám! Ako som sa dostal do blízkosti vajíčka, niečo som si všimol. Veľký vták to prekliate vajce ochraňoval a nebolo ani trochu bezpečné tam ísť. Potreboval som plán B. Vtom som zakričal: „Hej! Obluda! Pozri sa na mňa! Tu som!“ Vták sa na mňa skúmavo zadíval so všetkými tisícimi očami, zamával krídlami a vyštartoval za mnou. Otvoril masívne ústa, v ktorých bolo tak desaťtisíc zubov! Chcel ma rozhrýzť, ale skryl som sa za strom, vták zahryzol do stromu, zlomil ho na polovicu a zareval: „HRUU HRUU!!!!“ Obrovskými krídlami zhodil lampu na zem. Využil som chvíľu jeho nepozornosti a hneď som vybral srdce z vajíčka. Vták spadol na zem a jeho oči vybledli. Vtom začalo vychádzať slnko a kniha znovu zasvietila. Ďalšie dve nové strany pribudli...

Na ôsmej strane bolo: Ďaleko vidiace oči vtáka boli navždy oslepené a les stratil svojho ochrancu.

Posledná, deviata strana, odkazovala toto: V lese nezostalo žiadne Slnko, Mesiac ani človek. Všetko, čo zostalo, bol iba temný les bez svojich ochrancov

A bol koniec. Zobudil som sa ráno vo svojej komfortnej izbe. Doteraz sa sám seba pýtam, bol to sen alebo realita? Boli to ilúzie alebo niečo abnormálne? Nevedel som nájsť odpoveď. Ale ak to bol sen, možno niekedy budem mať ďalší. A tentokrát už bude pekný...

Oliver Kopálek, VIII. C